

A Kúria a dr. Szabó Oszkár Levente ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lindner Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen jognyilatkozat megtámadása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 24.M.4900/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 49.Mf.639.023/2009/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. március 14. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 49.Mf.639.023/2009/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt napon belül - 150.000 (egyszázötvenezer) forint és 40.500 (negyvenezer-ötszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás illetve az államot terheli.

I n d o k o l á s :

A felperes 1983. január 1-jétől állt az alperes alkalmazásában, utolsó munkaköre pénzügyi koordinátor volt.A peres felek 2007. szeptember 18-án megállapodást írtak alá a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről, amely szerint a felperes munkaviszonya 2007. szeptember 22-éig áll fenn. Az alperes 11 havi átlagkereset megfizetését vállalta. A megállapodás pontját kézzel vezették fel, amely szerint „amennyiben a munkavállaló korengedményes nyugdíjazásra jogosult 2007. december 31. napjáig a munkáltató kötelezettséget vállal arra, hogy a munkavállaló korengedményes nyugdíjazásához rá háruló valamennyi kötelezettséget teljesíti".A megállapodás aláírását követően a felperes a 30 napos határidőn belül keresettel fordult a bírósághoz, amelyben a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló megállapodás érvénytelenségének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte.A felperes a keresetében arra hivatkozott, hogy nem állt szándékában a munkaviszony megszüntetése, az alperes a szakszervezeti védelmet élvező felperes felmondási védettségét kikerülve keresett olyan indokot, amellyel kieroszakolta a megállapodás aláírását. Ezen túlmenően a felperes hivatkozott arra, hogy az alperes a rendkívüli felmondással is megfenyegette, pedig ennek feltételei nem állnak fenn. A felperes arra is utalt, hogy pszichikai kényszer hatása alatt állt, továbbá a megállapodás aláírásakor megtévesztették, mivel azt ígérték, hogy a nyugdíj mértékét 44 évnyi szolgálati idő alapján fogják megállapítani. A kereset szerint a felperes maga is tévedett a nyugdíjazás lehetőségét illetően. A felperes alaki okból is támadta a megállapodást arra utalásra, hogy azon az alperes részéről csak a munkáltatói jogkör gyakorlójának névbélyegzője szerepel, így az nemcsak érvénytelen, hanem semmis, és ezt a bíróság hivatalból köteles figyelembe venni. A névbélyegzős aláírással létrejött szerződés nem minősül írásban létrejött szerződésnek, és

álláspontja szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója részéről az aláírás sajátjaként való elismerése utólag sem teszi érvényessé a megállapodást.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24.M.4900/2007/22. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest 100.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint az Mt. 87. §-a alapján a munkaviszony megszüntetésére irányuló megállapodást, illetve nyilatkozatot írásba kell foglalni. Nincs olyan előírás, amely a megállapodás írásba foglalására a Pp. 196. §-ának (1) bekezdése szerinti alaki kötöttséget írna elő. Nincs tehát olyan szabály, amely a megállapodás írásba foglalását magánokirati formához kötné, és így az eredeti aláírás jogszabályi feltétel lenne. A bíróság álláspontja szerint a felek között a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozóan létrejött megállapodást alaki szempontból, egyszerű okirati bizonyítéknak kell tekinteni, és a bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az okiratban foglalt nyilatkozatok a felek akaratát tükrözték. Az alperes elnöke közös megegyezést ajánlott fel a felperes részére, amelynek közvetítése a HR és a jogi igazgatóság részéről történt meg a felperes felé. A munkáltatói jogkör gyakorlója a megállapodás aláírásakor a névbélyegzőjét saját maga használta, a tanúkénti meghallgatása során pedig úgy nyilatkozott, hogy az aláírást sajátjának ismeri el. A megállapodás semmissége nem állapítható meg, azt a munkáltatói jogkör gyakorlója írta alá névbélyegző használata mellett. A megállapodás a munkáltatói jogkör gyakorlójának akaratát tükrözte olyan formában, hogy ő adott utasítást a felperessel szemben eljáró munkatársaknak arra, miszerint a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetésében állapodjanak meg. A munkaügyi bíróság ítéletében kifejtette, hogy a felperes sem tagadta, miszerint abban az időszakban, amikor az alperesi gépjárművet használta, saját autó után útiköltség térítést vett fel. Erre figyelemmel F.M., H.E., D.B., mint a munkáltatói jogkör gyakorlójának megbízottjai a KSZ 123. §-a alapján jogszerűen tartottak meghallgatást a felperes bevonásával a gépjárműhasználat és költségtérítés felvétele körében. D.B. meghallgatása alapján rögzíthető volt, hogy a tanú tett olyan kijelentést a felperesnek, miszerint akár a rendkívüli felmondás is szóba kerülhetne, a közös megegyezés aláírásakor azonban az írásban nem volt megfogalmazva.

A következetes ítélkezési gyakorlat szerint nem tekinthető jogellenes fenyegetésnek, ha a munkáltató a kötelezettségszegő munkavállaló magatartása miatt rendkívüli felmondás gyakorlását, vagy hátrányos jogkövetkezmények alkalmazását helyezi kilátásba. A bíróság a felperes és a tanúk egyező előadását vette figyelembe amikor megállapította, hogy az alperes két esetben is biztosította a felperesnek azt a lehetőséget, hogy egyrészt az elnököt, másrészt az elnöki kabinet vezetőjét felhívhassa, ami meg is történt. Az eljárás több órán át zajlott, a felperesnek hosszú idő állt rendelkezésére annak eldöntésére, hogy a megállapodást aláírja-e.

Az a tény, hogy a felperes saját szabálysértési tárgyalására sietett, az alperes terhére nem róható. A munkáltató hosszú gondolkodási időt adott, és még a megállapodás aláírását követően is nyitva tartotta azt a lehetőséget, hogy amennyiben a felperes az iratot nem veszi át, úgy az nem lép hatályba.

Az ítélet szerint az alperes részéről a pszichikai kényszer sem volt megállapítható. A bíróság külön vizsgálta azt, hogy a megállapodásra kézzel rávezetett pontban foglaltak tekintetében az alperes megtévesztette-e a felperest. Ennek szövegezéséből egyértelműnek találta, hogy nem egy kötelező ígérvény hangzott el a felperes felé, csak lehetőség volt arra, hogy amennyiben a felperes korengedményes nyugdíjra jogosult, abban az esetben az alperes a megjelölt költségeket is vállalja.

A tanúvallomások alapján nem igazolódott, hogy az alperes részéről eljáró személyek szándékosan megtévesztették a felperest, továbbá nem bizonyosodott be, hogy az alperes olyan tájékoztatást adott, miszerint a járulékokat fizeti a felperes 62 éves koráig. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 49.Mf.639.023/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest 193.000 forint másodfokú perköltség viselésére kötelezte. A másodfokú bíróság ítéletében kifejtettek szerint amennyiben egy névbélyegző használata nem válthatna ki semmilyen joghatást, úgy annak alkalmazása értelmetlen lenne. Ami a korengedményes nyugdíjjal kapcsolatos „tévedésbe ejtés” témakörét illeti, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtésén túlmenően azt emelte ki, hogy magából a megállapodás megszövegezéséből nem egy konkrét ígérvény, hanem egy esetlegesen bekövetkező helyzetre vonatkozó kötelezettségvállalás tűnik ki. Erre utalnak a pontban szereplő „amennyiben” és „kerülhet” szavak. Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a felperesnek a kollektív szerződés megsértésére vonatkozó érvelését sem. A felperes a személyes védekezését előadhatta, lehetősége lett volna jogi segítséget igénybe venni, és elegendő idő állt rendelkezésre az ajánlat átgondolására. A felperes nem hivatkozott arra, hogy az általa érvénytelennek és semmisnek tekintett megállapodás alapján nem vette fel az abban foglalt 11 havi végkielégítést, így a jogok és kötelezettségek jóhiszemű, együttműködő gyakorlásának elvéből kiindulva nem tekinthető a megállapodás a felvett járandóságok tekintetében érvényesnek, más szempontból, a többletigények tekintetében pedig érvénytelennek. A pernyertes alperes az indokolatlanul alacsony összegű elsőfokú perköltséggel szemben nem élt fellebbezéssel, ezért a másodfokú bíróság ezt nem érintette az ítéletével. A másodfokú perköltség mértékét azonban a jogszabályban előírt mértékben határozta meg, amelynek viselésére a felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte. A felperes felülvizsgálati kérelme elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére, és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalára irányult az alperes perköltségben való marasztalása mellett. Másodlagosan az ügyben eljáró bíróságok új eljárásra és új

határozat meghozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálati érvelés szerint egy névbélyegzővel ellátott okirat semmilyen körülmények között nem tekinthető szabályszerűen aláírtnak, ezért az joghatás kiváltására alkalmatlan. A bíróságoknak nem azt kellett volna vizsgálni, hogy van-e konkrét jogszabályi tiltás a névbélyegzős „aláírásra”, hanem arra kellett volna választ adni, hogy a névbélyegzővel lepecsételt irat aláírásnak minősül-e a hatályos jogszabályok alapján. Az alakiság megsértésével kötött szerződés a Ptk. 217. §-a alapján semmis. Irreleváns tehát, ha a felek utóbb úgy nyilatkoznak, hogy az okiratban foglaltak megfelelnek az akaratuknak, mivel a jogszabály meghatározza a szerződés alaki érvényességének kritériumait, és annak megsértésével kötött jognyilatkozat érvénytelen, így ahhoz joghatás sem fűződhet. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság - helyesen - ítéletében megállapította, miszerint a megállapodást írásba kell foglalni, logikailag nem maradt más lehetősége, minthogy a megállapodást (egyszerű, vagy teljes bizonyító erejű) magánokiratnak vagy közokiratnak tekintse, amelynek egyébként az érvényesség szempontjából semmilyen jelentősége nincs. Kiemelendő, hogy a perben becsatolt valamennyi okiratot a munkáltatói jogkör gyakorlója a saját kezével, tollal írta alá, és kizárólag a megállapodásra került a névbélyegzős aláírás. Nincs jogi jelentősége annak, hogy ki, mikor nyomta a megállapodás papírjára a névbélyegzőt, a hatályos magyar jogrendszerben ez semmiképpen nem tekinthető aláírásnak.

A XXV. számú PED hosszan értékeli, hogy milyen formai követelmények szükségesek ahhoz, hogy a szerződés alaki szempontból érvényes legyen. A munkáltató által alkalmazott kézjegy nem sorolható az ebben megjelöltek közé. A felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott még a BDT.2008.1765. számú eseti döntésben, valamint a BH.2000.299. és az EBH.2006.1421. számú eseti döntésben rögzítettekre. R.Z. szabálytalanul, névbélyegzőt használt, amely sem aláírásnak, sem kézjegynek nem felel meg, a felperes pedig csupán a nevének kezdőbetűit használta, amely szintén nem valósítja meg az aláírás kritériumait. Az elsőfokú bíróságnak az Mt. 8. §-a alapján hivatalból kellett volna észlelnie az itt megjelölt semmisségi okot, amelyet elmulasztott megtenni, így az ítélet jogszabálysértő. A felülvizsgálati érvelés szerint a megállapodás alaki okból is érvénytelen, a másodfokú bíróság azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, megsértette az Mt. 8. §, 9. §, 10. § (2) bekezdésében, és 87. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket. A tévedésbe ejtés, téves közlés körében a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy a munkáltatónak tudnia kellett arról, miszerint a munkavállaló vonatkozásában kizárt a korengedményes nyugdíj alkalmazása. A felperes saját kézírásával rávezette a megállapodásra, hogy „a pont kiegészítéssel együtt” ezzel is egyértelművé téve, hogy a megállapodást csak a lényeges feltétel érvényessége esetén hajlandó szignálni. Valamennyi tanú megerősítette, hogy a munkavállaló kifejezetten ragaszkodott a korengedményes nyugdíjhoz, ésszerűtlen

azt feltételezni, hogy egy bizonytalan feltételnek bármilyen hatása lehet egy órákig elhúzódó vitára. Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette a tanúvallomások tartalmát, és ebből helytelen tényállást rögzített. A kollektív szerződés egyértelműen munkaviszonyra vonatkozó szabály, és mint ilyen - az Mt. 8 §-a alapján - a megszegésével hozott munkáltatói intézkedés semmisséget von maga után. A másodfokú bíróság a felperes által becsatolt okiratokkal, illetve a fellebbezésben megjelölt tanúvallomásokkal szemben jogszabályellenesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes az eljárása során betartotta a kollektív szerződés rendelkezéseit. A felülvizsgálati érvelés szerint az alperes pszichés kényszerrel valószínűsített meg, amikor a felperest azonnali döntésre szólította fel, ez pedig alkalmas volt arra, hogy a munkavállalóra kényszerítőleg hasson, őt megtéveszse és megfélemlítse. A bíróság nem vette figyelembe azt, hogy egy adott szituációban a „sürgetés” nem objektív, hanem szubjektív kategória, amely legnagyobb részt a meghozandó döntés súlyától, annak lehetséges következményeitől, a választható lehetőségek sokaságától, az értékelendő körülmények bonyolultságától függ, és az a döntést hozó személy pszichéjében lezajló folyamat. A felperesnek biztosított lehetőség, miszerint az elnökkel beszélhet, nem valósult meg, a kabinetvezető pedig csak közvetítést ajánlott, amit nem tartott be. H.E. és D.B. szándékosan olyan téves tájékoztatást adtak, hogy a megállapodás át nem vétele esetén az érvénytelen lesz. Nem lehet vitatni, hogy a humánpolitika vezetője és egy jogász tudják azt, miszerint egy aláírt megállapodás átvételének elmaradása nem érinti annak érvényességét, vagyis egyértelmű, hogy szándékosan tévesztették meg a felperest annak érdekében, hogy aláírja a számára rendkívül kedvezőtlen megállapodást. Az elsőfokú bíróság nem jelölte meg az ítéletében, hogy mely jogszabály rendelkezik arról, miszerint egy aláírt megállapodás egyik fél részéről történő átvételének elmaradása hatálytalanságot eredményez. A bíróságok nem értékelték kellő súllyal, hogy a felperes az eljárás során mindvégig következetesen adta elő a történeteket, mindenre emlékezett ellentétben a tanúkkal, akik jelenleg is az alperes alkalmazásában állnak. Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes perköltség fizetésre kötelezését kérte. Az alperes álláspontja szerint egyértelmű a jogszabály és a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy az aláírás szükséges kelléke az írásbeliségnek, de annak mikéntje, formája vonatkozásában nincs kötelező érvényű rendelkezés. Az elsőfokú bíróságnak lehetősége volt arra, hogy bizonyítást folytasson le, és az adatokat mérlegelve állapítsa meg a felek szándékát és akaratát, amely a megállapodás megkötéséhez vezetett. Az alperes álláspontja szerint a felperes tévesen hivatkozik arra, hogy a kollektív szerződés szabályai sérültek, mivel az eljárás során bizonyításra került, hogy a tényállás tisztázására irányuló meghallgatás történt csupán a felek között. Kényszerítő erő, vagy megtévesztő magatartás

az alperes részéről nem történt, éppen azért húzódozott el a felperessel való egyeztetés, mert az alperes munkavállalói több alkalommal is lehetőséget adta számára a cselekedete és az ügy megfelelő átgondolására.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése és a 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben kell előadni a jogszabálysértés megjelölése mellett, hogy a fél a jogerős határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, ezért a Kúria nem a korábbi beadványokra (felperesi nyilatkozatokra) hivatkozást, hanem a jelen felülvizsgálati kérelemben konkrétan megjelölt indokokat vehette figyelembe (BH.1995.99.).Az eljáró bíróságok helytállóan értékelték elsődlegesen a közös megegyezés alaki érvényességét. Az Mt. 87. §-ának (2) bekezdése értelmében a munkaviszony megszüntetésére irányuló megállapodást illetve nyilatkozatokat írásba kell foglalni. A törvény az alaki kötöttség tekintetében nem tartalmaz rendelkezést, így a Pp. 196. §-ának (1) bekezdésében foglaltak a munkaviszony megszüntetése során kötelezően nem alkalmazandóak. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint - a munkajogi szabályok alapján - az írásban rögzített szerződés érvényességének nem feltétele, hogy a felek a megállapodást közokiratba, vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalják, kivéve, ha ezt külön jogszabály írja elő. A jelen esetben eltérő rendelkezés a megállapodás alakiséga körében nem volt, a közös megegyezést egyszerű okirat rögzíti (Pp. 199. §), amelynek bizonyító erejét a bíróságok szabadon mérlegelhatték, és ennek során helytálló következtetésre jutottak a részletesen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként. A munkáltatói jogkör gyakorlója állította - és a rendelkezésre álló bizonyítékok nem cáfolták -, hogy a közös megegyezésre irányuló ajánlat tőle származott, a névbélyegzőt saját maga használta illetve helyezte rá az iratra, a megállapodáson az aláírást sajátjának ismerte el (jegyzőkönyv, 3. oldal 2., 4. bekezdés). Mindezek együttes értékelése mellett (Pp. 206. §) a bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy jogszabályi rendelkezés hiányában a megállapodás semmissége alaki okok miatt nem állapítható meg (Ptk. 217. §). Megalapozatlan azon felülvizsgálati érvelés, hogy kereseti követelés hiányában a bíróságok nem vizsgálhatták a nyilatkozattevő szándékát. A felperes a jognyilatkozat semmisségére hivatkozott, így ebben a körben a bíróságok lefolytathatták a bizonyítási eljárást, amelynek során törvénysértés nélkül vizsgálták és értékelték a munkáltatói jogkör gyakorlójának szándékát a jogviszony megszüntetése körében. A jogvita eldöntése során nem volt jelentősége annak a felperes által hivatkozott körülménynek sem, hogy R.Z. valamennyi egyéb iratot tollal írt alá, és csak a megállapodáson szerepel a névbélyegzője. Tekintettel arra, hogy ezen bélyegző használata a fentieknek megfelelően szabályszerűen történt, közömbös, hogy más dokumentumokon milyen aláírási formát választott. A felperes által hivatkozott eseti döntések, illetve a

XXV. PED olyan tényállásokat rögzítenek (öröklési szerződés, végrendelet, ingatlanátruházási szerződés), amelyek esetében a jogszabály az írásbeliségen túl további követelményeket támaszt, így a jelen jogvita eldöntése során az azokban foglaltak nem voltak értékelhetőek. A felperes megalapozatlanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében arra a körülményre, hogy a megállapodás 11. pontjának, vagyis a korengedményes nyugdíjazás lehetőségének kilátásba helyezésével a munkáltató szándékosan megtévesztette. Az eljáró bíróságok helytállóan fejtették ki, hogy a megállapodás ezen pontja nem tartalmazott konkrét ígérvényt, a 181/1996. (XII.6.) Korm. rendelet 1. §-ának (1) bekezdésében, valamint az 1997. évi LXXXI. törvény 9. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megvalósulása és az ahhoz fűződő jogkövetkezmények a tárgyalás ezen szakaszában nem kerültek vizsgálatra. A másodfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a megállapodás ezen pontja - a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint - csak egy esetleges kötelezettségvállalást rögzített. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes az irat aláírását megelőzően arra rávezette, hogy „a 11. pont kiegészítéssel együtt” nem értelmezhető úgy, hogy ezen feltétel érvényessége akarta megkötni a megállapodást. A felperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul állította, hogy az alperes megsértette a kollektív szerződés szabályait, amely a kötelezettségek vétkes megszegése esetén a hátrányos jogkövetkezmények kiszabására irányuló eljárást szabályozza. A rendelkezésre álló adatok alapján a jelen esetben az volt megállapítható, hogy a felperessel szemben ugyan elindult egy vizsgálat a körülmények tisztázása érdekében, azonban utóbb éppen ennek az eljárásnak a kollektív szerződés szerinti folytatása vagy a közös megegyezés aláírása volt a felek közötti megbeszélés tárgya. Egyebekben helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy a felperes a lefolytatott vizsgálat során észrevételeit megtehetette, lehetősége volt jogi képviselő igénybevételére, és az alperes nem zárta el a munkáltatói jogkör gyakorlójával történő egyeztetéstől sem. A pszichikai kényszerre történő felperesi hivatkozás is megalapozatlan volt. A munkáltató hosszabb időt biztosított a felperes részére a döntésének meghozatalára, lehetőséget adott mind az elnökkel, mind a kabinetfőnökkel való kapcsolat felvételére, és a felperes maga sem állította, hogy a megbeszélés hangneme alkalmas lett volna arra, hogy döntésének meghozatalát befolyásolja. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint pedig a munkavállaló által elkövetett kötelezettségszegés miatt kilátásba helyezett jogszerű eljárás (rendkívüli felmondás) nem jelent jogellenes fenyegetést [Mt. 7. § (1) bekezdés, BH.1998.50.]. Azon felperesi hivatkozás pedig, hogy azért vette át a megállapodást, mert azzal biztatták, miszerint az elnök azt visszavonhatja, nem alkalmas a munkáltatói jogsértés megállapítására. Ugyancsak alaptalan azon hivatkozás, hogy a felperest a munkáltató megtévesztette, amikor azt állította, hogy az irat átvételének elmaradása „hatálytalanságot” eredményez. A felperes a megállapodást az általa

állítottak ellenére átvette, amiből arra lehet következtetni, hogy az abban foglaltakat - mint akaratával egyezőt - elfogadta. A felperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, miszerint a bíróságok nem értékelték kellő súllyal, hogy a meghallgatott tanúk jelenleg is az alperes alkalmazásában állnak. A megbeszélésen résztvevő személyek nyilatkozatait a bíróságok összességükben értékelték (Pp. 206. §), és abból a jogszabályoknak megfelelő következtetésre jutottak. Önmagában az a tény, hogy a tanúk jelenleg is az alperes alkalmazottai, nem alapozza meg elfogultságukat, és ezt az eljárás során rendelkezésre álló további adatok sem támasztották alá.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul, amelynek összege a jelen eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodik. A felülvizsgálati eljárás illetéke az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdés f) pontja alapján az államot terheli.

Budapest, 2012. március 14.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró
A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő